

Benedek István - Aranyketrec (Hangoskönyv)

A könyv egy kihelyezett kórházi elmeosztály belső életéről szól, de több is ennél: a szerző életrajzának egy fejezete életének arról a szakaszáról, amelyet a munkaterápia kísérleti megvalósításának szentelt. A vállalkozás sikerült, aktív gyógykezelést nyújtó betegfoglalkoztató otthonná tudta varázsolni a korábban sivár, börtönszerű gyógyintézetet, emberhez méltó életet és életcélt - közösségi munkát, szórakozási és művelődési lehetőségeket - teremtett betegeinek. A számos nehézség és rengeteg küszködés ellenére végül is a szerző munkaterápiás módszere szakmai körökben is elismerést vált ki, osztályát kibővítik és önálló intézetté fejlesztik.

A könyv közönségsikere három évtized múltán már tárgyilagosabban elemezhető. A szerző kísérlete és az elmegyógyászat reformjának szándéka minden jóérzésű olvasóban egyértelműen rokonszenvet kelt. A könyv számos részletet árul el a különböző típusú

elmebajokról és példákkal illusztrált jelentkezési formáikról. Népszerűségének java részét ugyanakkor nem valódi mondanivalójának, hanem a „kóreseti csemegéknek” köszönheti, nem is szólva arról a veszélyről, amit a szerzőnek az elmekórtan tisztázatlan kérdéseiben kifejtett és a laikus olvasó által tévedhetetlennek vélt állásfoglalásai jelenthetnek. A szépirodalmi formában megírt könyv ma is közönségsikerre számíthat.

Felolvassa: Dr. Gyarmati Zsuzsanna

64 kbps, 44100 Hz, Mono

589 Mb, 1287 perc

<http://warezlinks.eu/bb/topic/130030-benedek-istvan-aranyketrec-hangoskonyv/>

*

Benedek István - Aranyketrec

A könyv egy kihelyezett kórházi elmeosztály belső életéről szól, de több is ennél: a szerző életrajzának egy fejezete életének arról a szakaszáról, amelyet a munkaterápia kísérleti megvalósításának szentelt. A vállalkozás sikerült, aktív gyógykezelést nyújtó betegfoglalkoztató otthonná tudta varázsolni a korábban sivár, börtönszerű gyógyintézetet, emberhez méltó életet és életcél - közösségi munkát, szórakozási és művelődési lehetőségeket - teremtett betegeinek. A számos nehézség és rengeteg küszködés ellenére végül is a szerző munkaterápiás módszere szakmai körökben is elismerést vált ki, osztályát kibővíti és önálló intézetté fejlesztik.

könyv közönségsikere három évtized múltán már tárgyilagosabban elemezhető. A szerző kísérlete és az elmeorvoszat "reformjának" szándéka minden jóéremű olvasóban egyértelműen rokonszenvet kelt. A könyv számos részletet árul el a különböző típusú elmebajokról és példákkal illusztrált jelentkezési formáikról. Népszerűségének java részét ugyanakkor nem valódi mondanivalójának, hanem a "kóreseti csemegéknek" köszönheti, nem is szólva arról a veszélyről, amit a szerzőnek az elmekórtan tisztázatlan kérdéseiben kifejtett és a laikus olvasó által tévedhetetlennek vélt állásfoglalásai jelenthetnek. A szépirodalmi formában megírt könyv ma is közönségsikerre számíthat.

"Az Aranyketrec egy elmeosztály életéről szól. Felkavaró történet skizofrénekről, hisztériásokról, alkoholistákról, akikkel Benedek István éveket töltött el együtt a „Pusztán”. A szerző orvos, pszichiáter volt, aki legfőbb küldetésének azt tekintette, hogy visszaadja ápoltság szabadságát, és számukra emberhez méltó életről gondoskodik. Módszerét sokan vitatták. Egyszerre kellett szembenéznie a szakma kételkedésével, a Hivatal gáncsoskodásával és az emberekben mélyen gyökerező előítéletekkel, babonákkal. A szerző Benedek Elek unokája - s egyben maga is tehetséges, vérbeli író. Sodró lendületű, élvezetes, őszinte írása bevonja az olvasót: már magunk is féltjük a fájdalomherceget, K.G.-t. Már aggódva lessük, mikor és milyen állapotban tér újra haza a folyton megszökő Néma Margit... Már megszerettük a „Pusztát”

kibiccent lelki lakóit. És felemelőnek érezzük, hogy tanúi lehettünk a kísérletnek: hogyan szünteti meg a főorvos és felesége „Mamika” az egészségesek rettegését az „őrülttől” s a betegek rettegését az ápolók brutalitásától.”

*

Benedek István

Aranyketrec - Egy elmeosztály élete

1957-ben jelent meg az Aranyketrec első kiadása, a hatvanas években további három magyar kiadás követte, s közben megjelent angol, német és szlovák nyelven is. Ifjúkori műveimet leszámítva, első könyvem volt, példányszámát tekintve kétségtelenül legsikeresebb. Bár egy elmeógyógyintézet belső életéről szól, egyúttal mégis önéletrajz: annak az öt esztendőnek a története, amit feleségemmel együtt a „pusztán” töltöttem. A pusztá szónak itt áttételes értelme is van, hiszen egyfajta emigrációt, önként vállalt – de a körülmények által kikényszerített – száműzetést jelent. Akikkel együtt éltem, azok is száműzöttek voltak, pontosabban számkivetettek: elmebetegek, akiket a társadalom kiközösített magából. Megpróbáltam közös sorsunkat széppé varázsolni, s ez a könyv arról szól: a varázslat sikerült. Húsz-huszonöt év távlatából úgy emlékezem vissza, nem is volt nehéz dolog széppé varázsolni a rámbízottak életét, épp csak emberség s csöppnyi jóakarat kellett hozzá; mégis, ahogy belelapozok a könyvbe, meglepődve látom: mennyit kellett küszködni azért, hogy emberi körülmények közé juttassam a betegeket. Az elmeügyet akartam megreformálni ezzel a könyvvel, az eredmény egészen más lett: a könyv „reformált” engem íróvá – a szó szoros értelmében visszaformált azzá, amire születtem. A közönség szívesebben fogadta a könyvet, mint a szakma, noha teljesen az elmeorvosok nem vonhatták ki magukat a hatása alól: akarva-akaratlan magukévá tettek egyet-mást a „pusztai módszerből”. Húsz év, huszonöt év nagy idő egy ember életében, de az elmebetegek, az elmeorvosok és a hivatalnokok nem sokat változtak ennyi idő alatt – ezért talán helyes, ha újra megjelenik ez a könyv: ugyanolyan aktuális ma is, mint az első kiadás idején volt.